21 Ιουλίου 2014

Θέμα Ζωής 40 Χρόνια μετά

/ Γενικά Θέματα

Καθώς συμπληρώνονται φέτος σαράντα χρόνια από τη μέρα εκείνη που οι «ειρηνευτικές δυνάμεις» της Τουρκίας εισέβαλλαν στην Κύπρο, σκέφτομαι τον εμπαιγμό της ιστορίας μας που η προδοσία πέτυχε.

Βέβαια, υπήρξαν και χειρότερες καταστάσεις από το 1974, μια και στο παρελθόν είχαμε πλήρη κατάκτηση της Μεγαλονήσου, «πόνος και οδυρμός πολύς», δάκρυ και αίμα απ’ άκρου εις άκρον. Όμως οι ΄Ελληνες κάτοικοί της, στηριγμένοι στην πίστη των Πατέρων τους ήξεραν πότε να υπομένουν και πότε να ξεσηκώνονται. Κατείχαν, ως εμπειρία ζωής, το σταυροαναστάσιμο τής Ορθοδοξίας, που αποδέχεται ό,τι δεν μπορεί ν’ αλλάξει και αλλάζει ό,τι μπορεί. Ο σταυρός όχι ως στόχος ζωής αλλά ως μέσο που οδηγεί στην Ανάσταση, καθόριζε την υπομονή και την ελπίδα, τη σιωπή και το τραγούδι τους.

Σήμερα, τα βιώματα έχουν αλλάξει. Η απογοήτευση από τους κάθε λογής ηγέτες, φαίνεται ότι διάλυσε κάθε προσδοκία για αγώνα. Ο ευδαιμονισμός καθόρισε τις επιλογές μας και την όντως ζωή διαδέχθηκε η επιβίωση. Οι άνθρωποι που θα δείχνουν το «ετέρως ζην» είναι σπάνιοι και τα λόγια τού Ευαγγελίου φαντάζουν

ουτοπίες.

Ωστόσο, ποτέ δεν υπήρξε καρπός του Αγίου Πνεύματος η μαζική μεταστροφή των ανθρώπων. Ο Χριστός καλεί προσωπικά και η ουσιαστική αλλαγή γίνεται στο βάθος της καρδιάς με τη μετάνοια. Γι’ αυτό και όσοι στηρίζονται στους νόμους ή στις επαναστάσεις γι’ αλλαγή των ανθρώπων και απαλλαγή τους από το κακό που εμφωλεύει μέσα τους θ’ απογοητευτούν.

Ο καθένας μας καθορίζει την πορεία της ζωής του, ώστε να καθορίσει και την πορεία άλλων είτε θετικά είτε αρνητικά. Ο εγωκεντρικός άνθρωπος στενεύει τα όρια ζωής του, ενώ ο άνθρωπος που αγαπά τα διευρύνει για τον ίδιο και τους άλλους.

Η πατρίδα δεν είναι ο καθένας μας αλλά όλοι μαζί. Η ιστορία της αφορά όλους τους πριν και τους τώρα και τους αύριο. Μέσα σ’ αυτήν υπάρχουν οι ήρωες και οι άγιοι, όπως και οι προδότες και εκμεταλλευτές της.

Σε τελευταία ανάλυση πατριώτης γίνεται όποιος νοιάζεται για τους γύρω του, τους πονά και τους συμπαρίσταται με όποιο χάρισμα έχει. Στη διακονία που δεν ζητά αντάλλαγμα, στο δόσιμο που κρύβεται και στην αγάπη που δεν διατυμπανίζεται, ανθεί ο γνήσιος πατριωτισμός.

Αν το 1974 ήταν το αποτέλεσμα μιας συνωμοσίας που ήθελε να επιβάλει τα τετελεσμένα, 40 χρόνια μετά έγινε μια συνωμοσία για θανάτωση της ομορφιάς που πηγάζει από τη σχέση, το ενδιαφέρον για τα κοινά, την καλή αγωνία για την πατρίδα. Δε μένει παρά μόνοι μας να την αναζητήσουμε, να την αναστήσουμε, να τη ζήσουμε. Για να ζήσουμε!

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com